

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Lesní společnost Ledeč nad Sázavou, a. s.** se sídlem Hrnčíře 2, 584 01 Ledeč nad Sázavou, zastoupeného JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem se sídlem Brno, Lidická 57, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno, za účasti: **1. KAISER, s. r. o.,** se sídlem Rožmitál nad Třemšínem, Nádražní 753, zastoupená JUDr. Dagmar Říhovou, advokátkou se sídlem Příbram, 28. Října 184, **2. KATR, a. s.,** se sídlem Stará Ves, Potočná 334/5, **3. Lesní společnost Bečov, s. r. o.,** se sídlem Bečov nad Teplou, Karlovarská 305, **4. Lesní společnost Přimda, a. s.,** se sídlem Praha 1, Ovocný trh 1096/8, **5. LESS & FOREST, s. r. o.,** se sídlem Bohdaneč, Bohdaneč 136, **6. Lesy České republiky, s. p.,** se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106, zastoupená JUDr. Romanem Poláškem, advokátem se sídlem Praha, Trojanova 12, **7. Wotan Forest, a. s.,** se sídlem České Budějovice, Rudolfovská 202/88, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2013, č. j. 62 Af 75/2011 – 141,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Stěžovatel a osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí o rozkladu č. j. ÚOHS-R105/2011/VZ-15146/2011/310-ASc, ze dne 25. 10. 2011. Citovaným rozhodnutím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 4. 2011 č. j. ÚOHS-S469/2010/VZ-2752/2011/510/IFa, kterým tento zamítl návrh stěžovatele na přezkoumání úkonů zadavatele (osoby zúčastněné na řízení ad 6) podle zákona č. 137/2006 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“).

[2.] Stěžovatel se v předcházejícím správním řízení, vedeném před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, domáhal zrušení zadávacího řízení s názvem „*Provádění lesnických činností s prodejem dříví při pni – rok 2011*“ (dále jen „zadávací řízení“), jehož se zúčastnil jako jeden z uchazečů o veřejnou zakázku. Zadávací řízení bylo vyhlášeno zadavatelem Lesy České republiky, s. p. (dále jen „zadavatel“). V návaznosti na námitky, kterým zadavatel nevyhověl, se stěžovatel obrátil dne 26. 11. 2010 na žalovaného s návrhem na přezkum úkonů zadavatele, přičemž mimo jiné argumentoval tím, že zadavatel v zadávacím nezákonně stanovil kritéria pro hodnocení nabídek tím, že zatížil pouze část hodnoceného kriteria (cenu dříví) jeho budoucí úpravou, tzv. indexací. Tímto bylo dle stěžovatele znemožněno objektivní srovnání pořadí jednotlivých nabídek uchazečů dle kritéria nejnižší ceny. Po zamítnutí rozkladu stěžovatel proti rozhodnutí brojil správní žalobou z důvodu nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

[3.] Krajský soud v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že přestože konstrukce nabídkové ceny, která byla stěžovatelem napadána a která umožnila podávat „záporné“ nabídky, je neobvyklá, tato konstrukce neporušuje žádné konkrétní ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek, ani neatakuje žádnou ze zásad vyjádřených v § 6 tohoto zákona. Na základě těchto poznatků Krajský soud uzavřel, že rozhodnutí o rozkladu, ani postup, jenž jeho vydání předcházel, nebyly zatíženy procesní vadou, jež by mohla zákonnost napadeného rozhodnutí atakovat.

II. Obsah kasační stížnosti

[4.] Stěžovatel uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

[5.] Stěžovatel spatřuje nesprávný právní závěr rozhodnutí soudu zejména ve skutečnosti, jak se tento vypořádal s námitkou objektivní neporovnatelnosti nabídek jednotlivých uchazečů. Tato vyplývá ze zadané konstrukce nabídkové ceny, jako součtu položek za lesnické činnosti, od které se odečítá výkupní cena dřeva nabízená uchazečem, přičemž vyhrát by měla nejnižší nabídka. Výkupní cena dřeva je pak upravována dle čtvrtletní cenové indexace vytvářené na základě údajů Českého statistického úřadu. Indexace však již neupravuje ceny lesnických činností. V důsledku toho se u každého uchazeče vliv indexace projeví různou měrou v závislosti na velikosti obou složek (ceny dřeva a lesnických činností) v individuálních nabídkách. Konstrukce nabídkové ceny tak dává prostor pro spekulaci s ohledem na vývoj indexace a je tak možné, že při posunu čtvrtletní hodnoty indexu směrem nahoru či dolů bude vítězná nabídka v okamžiku plnění již méně výhodná než nabídky ostatních účastníků. Tato skutečnost dle stěžovatele

zavdává prostor pro spekulaci s následkem nehospodárnosti vynakládání veřejných peněz, v rozporu s účelem zákona o veřejných zakázkách. Dochází totiž k tomu, že v okamžiku výběru nikdo nemůže tušit, jakým směrem a jak moc se ceny v důsledku indexace změní – výběr nejnižší nabídky se tak stává iluzí. Vítězná čísla jsou pak dle stěžovatele pouze „virtuální“, neboť se za ně ve skutečnosti nebude plnit s ohledem na proměny indexace.

[6.] Stěžovatel v souvislosti s konstrukcí nabídkové ceny namítá, že tato vede k dodatečné výměně pořadí jednotlivých uchazečů. Zadavatelem nastavený systém tak umožňuje jednoznačně měnit pořadí uchazečů v průběhu plnění veřejné zakázky, což je dle stěžovatele v rozporu s ustanovením § 79 odst. 4 (a potažmo ustanovením § 78 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, podle něhož je kritériem výběru, a současně cílem a účelem, výběr nabídky s nejnižší nabídkovou cenou. Předmětné ustanovení je tak při aplikaci stěžovatelem kritizovaného modelu naplňováno pouze formálně, neboť má vést k výběru pouze zdánlivě nejnižší nabídky. Stěžovatel zároveň zdůrazňuje, že nebrojí proti indexaci jako takové, ale proti jejímu uplatnění jen na jednu složku nabídky, což má za důsledek mnohem větší prostor pro nekontrolovatelné spekulace, možný výběr méně výhodné nabídky a tím i popření smyslu zákona o zadávání veřejných zakázek.

[7.] Dle stěžovatele dospěl-li správní soud v napadeném rozsudku k závěru, že navzdory indexaci vedoucí ke změně pořadí nabídek uchazečů byly tyto v okamžiku jejich hodnocení vzájemně objektivně porovnatelné, je takový závěr soudu nesprávný. Důvodem je dle stěžovatele právě iluzornost vzájemné porovnatelnosti nabídek v okamžiku jejich hodnocení, neboť v tomto okamžiku ještě nikdo objektivně neví a vědět nemůže, jakým směrem se budou ceny dříví vyvíjet. Výsledné pořadí uchazečů je pak pouze zdánlivé a s ohledem na pozdější vývoj cen objektivně neodpovídá skutečnosti. Ve výše uvedeném ohledu je pak rozlišování okamžiku hodnocení nabídek jednotlivých uchazečů a pozdějšího okamžiku plnění zakázky, prováděné soudem, účelové a nepodstatné, neboť při kritériu výběru nejnižší ceny je třeba výběrové řízení nastavit tak, aby zvítězila objektivně nejnižší cena, nikoli jen ta „virtuální“. Ze všech shora popsaných důvodů proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

[8.] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že tuto považuje za nedůvodnou a nezpůsobilou zpochybnit zákonnost či věcnou správnost napadeného rozsudku. K argumentu, že v okamžiku výběru nejvýhodnější nabídky není známo, jakým způsobem se v budoucnosti bude cenový index vyvíjet, žalovaný dodává, že tento je pro posouzení zákonnosti postupu zadavatele bezpředmětný. Všichni uchazeči, jež v zadávacím řízení podali nabídku, byli seznámeni s tím, že nabídková cena bude do budoucna narůstat či klesat v závislosti na proměnlivé veličině indexu, jehož budoucí vývoj není v době podání nabídky znám, a o jehož vývoji může být pouze spekulováno. Všichni tak měli při vypracování nabídky k dispozici informace stejného rozsahu a žádný z uchazečů nebyl jakkoli znevýhodněn.

[9.] Žalovaný souhlasí s tvrzením stěžovatele, že i nepatrná změna indexu bude mít vliv na změnu výsledné ceny. Je třeba však připomenout, že se promění „cena zadavatelem skutečně uhrazená“, a nikoliv výše nabídkové ceny. To, že v průběhu realizace veřejné zakázky může být (resp. bude) fakticky hrazena cena vyšší či nižší, než která byla vybraným uchazečem stanovena jako nabídková cena, je dle žalovaného zcela v souladu se

zákonem a z konstrukce zadávacích podmínek je tento důsledek použití cenového indexu na první pohled zřejmý.

[10.] Skutečnost objektivní porovnatelnosti nabídkových cen v okamžiku hodnocení nabídek považuje žalovaný, na rozdíl od stěžovatele, za nespornou. Nabídková cena vybraného uchazeče, stejně jako nabídkové ceny ostatních uchazečů, je neměnná a vždy bude odpovídat hodnotě, kterou měla v okamžiku jejího hodnocení zadavatelem.

[11.] Závěrem žalovaný ve svém vyjádření připomíná, že rozhodující z hlediska zákona o zadávání veřejných zakázek je okamžik jejich hodnocení. V rámci smluvního vztahu se zadavatelem si již nabídková cena vybraného uchazeče „žije vlastním životem“, a to v závislosti na vývoji indexu cen. V předmětném zadávacím řízení tak v žádném případě nezvítězila „virtuálně“ nejnižší nabídka, ale taková nabídka, která v okamžiku hodnocení nejnižší a pro zadavatele nejvýhodnější skutečně byla.

[12.] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, neboť tato není důvodná.

IV. Replika stěžovatele

[13.] Stěžovatel v reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že jeho námitka nespočívala v diskriminační konstrukci nabídkové ceny, nýbrž v tom, že v rozporu se smyslem zákona se pořadí uchazečů vzešlé z hodnocení nabídek sestavuje na základě cen, za které se nikdy nebude plnit, přičemž toto pořadí se vlivem užité indexace různou měrou dopadající na uchazeče v době plnění zakázky mění. Pořadí uchazečů je tak stanoveno na základě virtuálních cen. Stěžovatel dále zdůrazňuje, že vlivem indexace se změní ceny u každého uchazeče jinak a tím může dojít k dodatečné změně pořadí. Pouhá změna cen v důsledku indexace proto neznamená nezákonnost konstrukce nabídkové ceny; protizákonné je teprve to, že tato změna cen se projeví různě u různých uchazečů a následně i do jejich pořadí. Cílem zákona o veřejných zakázkách je totiž výběr nejhospodárnější nabídky a nikoliv nabídky virtuální. V tomto směru stěžovatel spatřuje pochybení žalovaného.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[14.] Z osob zúčastněných na řízení označených v záhlaví tohoto rozsudku se k výzvě soudu vyjádřil pouze zadavatel předmětné zakázky – Lesy ČR, s. p. Uvedl, že nabídková cena byla konstruována tak, že se od nabídkové ceny za lesnické činnosti odečítá nabídková cena za dříví, přičemž výsledkem je saldo, dosahující zpravidla záporných hodnot. Tato konstrukce prý zamezuje spekulativním nabídkám, neboť vylučuje, aby některá ze složek hodnotícího kritéria převážila nad jinou, a je v souladu se soudní judikaturou.

[15.] K indexu cen dříví osoba zúčastněná na řízení uvádí, že je používán dlouhodobě (od roku 2008) a samotné použití indexace nemůže představovat pochybení zadavatele, neboť tento index netvoří, nýbrž pouze přejímá od ČSÚ. Zadavatel sice byl respondentem statistického šetření ČSÚ, nicméně nebyl respondentem jediným a od 1. čtvrtletí 2011, kdy se datuje počátek plnění veřejné zakázky, je respondentem zanedbatelného významu. Zejména zásadně odmítá, že by jakkoliv účelově ovlivňoval výši cenových indexů.

[16.] K tvrzené neporovnatelnosti nabídek osoba zúčastněná na řízení zdůrazňuje, že je třeba odlišit okamžik hodnocení nabídek a dobu plnění veřejné zakázky. Nabídky uchazečů jsou změnou indexace cen dříví ovlivněny každá jinak, jelikož indexaci podléhá pouze cena dříví a nikoliv lesnických činností. Požadavek, aby ceny nabídek byly porovnatelné po celou dobu plnění zakázky, nemá oporu v zákoně ani v judikatuře. Indexy ČSÚ a další podobné údaje se mění zpravidla čtvrtletně, zatímco trvání zadávacího řízení bývá delší. Od jeho zahájení do uzavření smlouvy proto může dojít ke změně reálné tržní ceny dříví, přičemž díky indexaci mohou být právě tyto výkyvy zohledněny. Nemožnost indexace by ve svém důsledku vedla k hospodářským škodám na straně uchazeče i zadavatele. Tvrzení stěžovatele si navíc odporují: nelze totiž argumentovat tím, že již v době podání nabídek byly známy skutečnosti k podání nabídky v úrovni cen 1. čtvrtletí roku 2011 a cenová nabídka pro toto období proto neměla být vůbec zatížena indexací; a současně i tím, že vzájemná porovnatelnost nabídek v okamžiku hodnocení je iluzorní, jelikož v tomto okamžiku nikdo nemůže vědět, jak se budou ceny dříví vyvíjet. V daném případě měli uchazeči dostatek údajů pro sestavení nabídky odpovídající cenové úrovni 2. čtvrtletí 2010, index cen za 3. čtvrtletí 2010 byl zveřejněn 5 dnů před koncem lhůty pro podání nabídek a zadavatel je přesvědčen, že stanovil správné období pro určení cenové hladiny nabídek, kdy všichni uchazeči měli dostatečné, jasné a srozumitelné informace pro jejich zpracování.

[17.] Konečně námitku stěžovatele, že se vliv indexace projeví u každého uchazeče jinak, považuje osoba zúčastněná na řízení za irelevantní, jelikož je věcí každého uchazeče, aby zvolil vlastní strategii nabídky. Pokud by např. nabídl vysokou cenu dříví a vysokou cenu služeb, bude jeho nabídková cena indexací ovlivňována více, než kdyby se snažil ostatním uchazečům konkurovat nízkou cenou dříví a služeb. V daném případě, kdy byl očekáván nárůst cen dříví, by odborně uvažující uchazeč tento postup nezvolil, protože budoucí zvýšení již tak vysoké nabídkové ceny dříví by pro něj mohlo být značně nevýhodné.

[18.] Ze všech uvedených důvodů navrhuje osoba zúčastněná na řízení kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20.] Stěžovatel uplatnil kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a namítá tak nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu. Jak plyne ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu, tato nezákonnost by byla dána tehdy, pakliže by krajský soud na zjištěné skutkové okolnosti aplikoval nesprávné ustanovení právního předpisu, anebo by aplikoval sice správné ustanovení, avšak interpretačně chybným způsobem.

[21.] Jak plyne ze shora předestřené rekapitulace předchozího řízení, mezi účastníky je činěna spornou otázka objektivity indexace pouze jedné ze složek nabídky (výkupní ceny dřeva) a vypořádání se s následnou proměnlivostí pořadí nabídek jednotlivých účastníků. Stěžovatel tak tvrdí, že došlo k porušení ustanovení § 79 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, podle něhož platí, že „*je-li základním hodnotícím kritériem nejnižší*

nabídková cena, stanoví hodnotící komise pořadí nabídek podle výše nabídkové ceny. Před stanovením pořadí úspěšnosti nabídek hodnotící komise posoudí nabídkové ceny podle § 77.“ Současně prý bylo porušeno ustanovení § 78 odst. 1 písm. b) cit. zákona, podle něhož základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky je nejnižší nabídková cena.

[22.] Stěžovatel vytýká řízení zejména vzájemnou neporovnatelnost nabídek, které jsou v důsledku své konstrukce v okamžiku hodnocení jiné, než jaké mohou být v průběhu samotného plnění. V okamžiku hodnocení nabídek totiž skutečně není známo, jakým způsobem se v závislosti na změně indexu cen dříví výsledné ceny v průběhu plnění vyvinou. V závislosti na této skutečnosti však právě získává na důležitosti okamžik hodnocení nabídek, ke kterému se tyto možné fluktuace zafixují. Tento okamžik dle názoru Nejvyššího správního soudu slouží jako nezbytný záchytný bod, ve kterém je možné nabídky všech uchazečů objektivně porovnat. Argumentace krajského soudu a rovněž žalovaného je tedy správná, tvrdí-li, že stěžovatel nedostatečně rozlišuje ony dva okamžiky, tedy okamžik hodnocení nabídky a následný okamžik jejího plnění. Je totiž skutečně klíčové splnění požadavku na porovnatelnost nabídek v okamžiku jejich hodnocení. Naopak v okamžiku zahájení plnění veřejné zakázky se již nabídky neporovnávají, neboť by to, například s ohledem na delší trvání plnění, a tedy i různé čtvrtletní obměny indexu, bylo prakticky nemožné. Změna pořadí účastníků během reálného plnění tedy již z hlediska zákona o zadávání veřejných zakázek není relevantní.

[23.] V dané souvislosti stěžovatel namítá „virtuálnost“ hodnocených nabídek, neboť jsou zakládány na indexech minulých období. Je však třeba mít na paměti právě skutečnost, že nikdo nemůže předvídat budoucí vývoj cen. V dané situaci však byli všichni účastníci vybaveni stejným množstvím informací. Měli tak stejné podmínky a stejný prostor pro tvorbu nabídky dle vlastního uvážení. Navíc, předmětná otázka byla již dostatečně řešena judikaturou správních soudů, kdy lze odkázat zejména na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2010, č. j. 62 Ca 89/2008 - 51 (publ. pod č. 2043/2010 Sb. NSS), kde krajský soud mimo jiné konstatoval, že důsledky zmiňované indexace cen, jež se mohou v praxi po dobu účinnosti smlouvy na veřejnou zakázku projevit, nejsou způsobilými atakovat zákonnost zadavatelem stanovené konstrukce nabídkových cen za situace, kdy je splněna podmínka vzájemné porovnatelnosti nabídek k okamžiku jejich hodnocení za předem jasně a transparentně stanovených podmínek, jež indexaci cen dostatečně a pro všechny dodavatele jednotně popisují. *„Je-li předmět veřejné zakázky vymezen dostatečně jasně, určitě a srozumitelně a mají-li být kromě samotného předmětu veřejné zakázky v nabídkové ceně zohledněny související a na předmět veřejné zakázky navázané obchodní procesy mezi zadavatelem a dodavatelem, pak za podmínky, že je zohlednění těchto procesů jasné, zřetelné, srozumitelné, nikoho neznevýhodňující a zároveň i zpětně přezkoumatelné, neporušuje tímto zadavatel § 77 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, neboť i v takovém případě je nabídková cena konstruována „ve vztahu k předmětu veřejné zakázky*“.“

[24.] Nejvyšší správní soud má za to, že ve zkoumaném případě byly tyto podmínky naplněny jasným vymezením skladby nabídkové ceny i informací účastníkům o možnosti fluktuace indexu cen dřeva. Je tak třeba přisvědčit názoru žalovaného, že změna indexu se sice skutečně v majetkové sféře zadavatele promítá, avšak teprve ve výši ceny skutečně uhrazené, nikoliv ve výši ceny nabídkové. Skutečnost, že v průběhu realizace veřejné zakázky může být nakonec hrazena cena vyšší či nižší než nabídková, je realitou, nicméně toto nastavení nelze bez dalšího považovat za protizákonné. Jinak řečeno, tato konstrukce vychází z toho, že výše budoucích plateb není určena pevnou částkou, leč

odvíjí se od předem stanoveného algoritmu, který je však transparentní a dostatečně předvídatelný pro všechny uchazeče o předmětnou zakázku.

[25.] Stěžovatelovy výtky míří rovněž ke skutečnosti, že v rámci konstrukce nabídkové ceny měl každý účastník možnost zvolit, jakou měrou se v jeho nabídce index promítne. Výsledkem tedy byla vyšší možnost spekulace při tvorbě nabídky. Nejvyšší správní soud se však při posouzení této otázky přiklání k argumentaci krajského soudu, který považuje za podstatné to, že možnost promítnout „cenu dřeva" do jednotlivých nabídek podle úvahy jednotlivých uchazečů, a to i na základě spekulací ohledně budoucí indexace, byla dána jasně, srozumitelně a shodně všem dodavatelům. Účastníci tedy měli rovné postavení a bylo pouze na jejich uvážení, do jaké míry se rozhodnou dát váhu možným proměnám indexu. Samotnou možnost spekulovat o budoucím vývoji indexu v rámci nabídek nevnímá Nejvyšší správní soud jako skutečnost zakládající porušení zákona o zadávání veřejných zakázek. Není totiž ani pravdou, že změna indexu může vést ke změně pořadí jednotlivých uchazečů. Toto pořadí je pevně dané v okamžiku hodnocení jednotlivých nabídek a jakmile je jednou stanoveno, ostatní uchazeči již „vypadávají ze hry" a nedává smysl je s vítězným uchazečem jakkoliv dále poměřovat.

[26.] Nejvyšší správní soud tedy závěrem konstatuje, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu o objektivní porovnatelnosti nabídek podle kritéria nejnižší nabídkové ceny k danému okamžiku. Je sice skutečně pravdou, že toto kritérium bylo zprostředkováno indexem minulého období a v nejistotě ohledně jeho budoucího vývoje, avšak všichni účastníci byli v daném okamžiku hodnocení nabídek shodně informováni a měli stejnou možnost tento budoucí vývoj ve svých nabídkách zohlednit, takže nic nenasvědčuje tomu, že by se ze strany zadavatele mělo jednat o svévoli či dokonce o účelovou manipulaci. K danému okamžiku hodnocení nabídek totiž byly tyto údaje skutečně vzájemně porovnatelné, neboť se zakládaly na veličinách všem uchazečům známých. Ustanovení § 79 odst. 4 [a potažmo ustanovení § 78 odst. 1 písm. b)] zákona o zadávání veřejných zakázek pak zadavateli nepředepisuje hodnotit nabídky i k okamžiku realizace jejich plnění. Takovýto postup by byl s ohledem na proměnlivou realitu cen a dlouhodobost zakázek v tomto případě i těžko dosažitelný.

V. Závěr a náklady řízení

[27.] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. naplněn nebyl, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[28.] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádné povinnosti a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu